

Cuprins Inhalt

Cuvânt de întâmpinare	1	Interviul Deisis	
Begrüßungswort	4	<i>Preasfințitul Sofian</i>	
Pastoralia		în dialog cu Ovidiu Sechel.....	62
<i>Înaltpreasfințitul Serafim</i>		<i>Seine Exzellenz, Weihbischof Sofian</i>	
Paște 2011	8	spricht mit Ovidiu Sechel	67
Ostern 2011	11	Eveniment	
Crăciun 2011	15	<i>Preasfințitul Sofian</i>	
Weihnachten 2011	18	Preafericitul Daniel în München	73
Articole		Weihbischof Sofian:	
<i>Pr. Prof. Vasile Mihoc</i>		Seine Seligkeit Daniel în München	83
Doctorul sufletelor și al trupurilor	23	Contribuții	
Arzt des Leibes und der Seele	29	<i>Antuza Scholz</i>	
<i>Prof. Konstantin Nikolakopoulos</i>		Veșmintele liturgice în Biserica Ortodoxă	95
Vindecare și mântuire:		Liturgische Gewänder	
Aspecte importante ale personalității		in der orthodoxen Kirche	98
Sfântului Apostol Luca	35	Comunicat de presă	
Heilung und Heil: Wichtige Persönlichkeits-		Comunicat de presă al Institutului	
aspekte des Apostels Lukas	39	Teologic Ortodox de la Universitatea	
<i>Pfr. drd. Alexandru Nan</i>		Ludwig-Maximilian München	101
Alexander Schmorell –		Pressemitteilung der Ausbildung-	
un „trandafir alb” în cununa		einrichtung für Orthodoxe Theologie	
neomartirilor ortodocși	43	der Ludwig-Maximilians-Universität	
Alexander Schmorell –		München	102
eine „weiße Rose“ in der Schar der		Cuvânt pastoral al Adunării	
orthodoxen Neomärtyrer	47	Episcopilor ortodocși din Germania	
<i>Klaus Kenneth</i>		referitor la ora de religie	103
Filantropie – Vindecare – Mântuire	52	Hirtenwort der Orthodoxen	
Philanthropie – die Heilung – das Heil	57	Bischofskonferenz in Deutschland	
		zum Religionsunterricht	105

Doctorul sufletelor și al trupurilor

Pr. Prof. Vasile Mihoc, Facultatea de Teologie „Sfântul Andrei Șaguna” – Sibiu

1. Hristos, Doctorul sufletelor și al trupurilor

Faptul că, în conformitate cu Revelația biblică, omul este trup și suflet nu înseamnă nicidecum că aceste două componente ale naturii umane trebuie luate în considerare în mod independent una de alta. Căci Sfânta Scriptură afirmă tot atât de insistent unitatea ființei umane. Și, în această privință, concepția biblică se deosebește radical de filozofia platonice și de toate curentele inspirate de aceasta, după care trupul nu este decât un sălaș provizoriu pentru suflet și chiar o închisoare a sufletului.

Valorizarea trupului uman este evidentă din însuși faptul că Hristos a venit să mântuiască nu numai sufletul omului, ci pe omul întreg, trup și suflet. Acest fapt este dovedit prin chiar mulțimea de vindecări de boli trupești săvârșite de Mântuitorul. Astfel, de pildă, Sfântul Matei, după ce a evocat episodul în care Hristos a alungat duhurile rele din mai mulți demonizați și a vindecat bolile trupești ale celor ce fuseseră aduși la El, Îi aplică proorocia lui Isaia: „Acesta neputințele noastre a luat și bolile noastre le-a purtat” (Mt 8, 16-17; Is 53, 5). Ca doctor al trupurilor apare Iisus pentru mulți dintre cei care L-au cunoscut în timpul vieții Sale pământești: pentru adversarii Săi, una din primele lor acuzații fiind că a săvârșit o vindecare în zi de sabbat (Mt 12, 10; Mc 3, 2; Lc 6, 7), ca și pentru cei care – în număr foarte mare – se apropiau de El pentru a obține vindecarea bolilor și a neputințelor lor trupești.

Pr. Prof. Vasile Mihoc

În istorisirile minunilor din Sfintele Evanghelii întotdeauna Hristos este personajul central. El este Stăpânul absolut, Căruia I se supun nu numai oamenii, ci și demonii – pe care El îi alungă numai „cu cuvântul” (8, 16) – și elementele naturii. Astfel, de exemplu, în relatarea mateiană a vindecării lunaticului (sau a demonizatului epileptic) nu aflăm vreun dialog al lui Iisus, nici cu oamenii, nici cu demonul. Tuturor, El le poruncește imperios. El poruncește mai întâi ucenicilor: „Aduceți-l aici la Mine!”; apoi demonului, pe care-l „ceartă” (termen tehnic pentru exorcisme), iar demonul iese imediat din copil (Mt 17, 14 și urm.). Este clar că Sfântul Matei ne dă aici o relatare hristologică al cărei scop este de a-L pune în evidență pe Iisus, Domnul atotstăpânitor.

Într-adevăr, această centralitate a lui Hristos și această suveranitate absolută a prezenței și a lucrării Sale este subliniată cu deosebire în Evanghelia de la Matei, din ale cărei relatări despre minuni dispăre, în bună măsură, anecdotică lui Marcu. Totdeauna la Matei aceste relatări sunt telegrafice, iar personajul central este, de fiecare dată, Iisus. El stăpânește situațiile în mod suveran. Nici o boală nu rezistă atotputerniciei Sale. El vine,

Arzt des Leibes und der Seele

Pr. Prof. Vasile Mihoc, Hermannstadt

1. Christus, Arzt des Leibes und der Seele

Die Tatsache, dass der Mensch gemäß der biblischen Offenbarung Leib und Seele ist, bedeutet keineswegs, dass diese zwei Teile der menschlichen Natur unabhängig voneinander betrachtet werden sollten. Denn die heilige Schrift betont unablässig auch die Einheit des menschlichen Wesens. Auch in dieser Hinsicht unterscheidet sich die biblische Perspektive von der platonischen Philosophie und ihren Strömungen auf radikale Weise. Dort ist der Leib nur eine vorläufige Stätte für die Seele und sogar dessen Gefängnis.

Der Wert des menschlichen Leibes ist ersichtlich, wenn man betrachtet, dass Christus in die Welt gekommen ist, um den ganzen Menschen, mit Leib und Seele, zu erlösen. Dies ist durch die vielen leiblichen Heilungen, die der Heiland gewirkt hat, bewiesen. So verwendete z.B. der Hl. Mathäus auf Ihn die Prophezeiung Jesajas, indem er erzählt, wie Christus die bösen Geister austrieb und die leiblichen Krankheiten heilte: „Er hat unsere Schwachheiten auf sich genommen und unsere Seuchen hat er getragen“ (Mt 8, 16-17; Jes 53, 5). Für viele, die ihn während seines irdischen Leben gekannt haben, erscheint Jesus als Arzt der Leiber: sowohl für seine Gegner, eine erste Anklage war die Heilung am Sabbat (Mt 12, 10; Mk 3, 2; Lk 6, 7), als auch für die Zahlreichen, die wegen ihrer Krankheiten Seine Nähe suchten.

In allen Wundererzählungen der Evangelien hat Jesus die zentrale Rolle inne. Er ist der absolute Herrscher, welchem sich nicht nur die Menschen, sondern auch die Dämonen, die Er nur mit „seinem Wort“ (8,16) austreibt, und auch die Naturmächte

Jesus Christus in Herrlichkeit, Arzt aller Leiber und Seelen

unterwerfen. Im Evangelium nach Matthäus, wo es um die Heilung des Mondsüchtigen geht, findet kein Dialog statt, weder mit den Menschen, noch mit den Dämonen. Allen befiehlt Er mit Macht. Er gebietet erstens über die Jünger: „bring ihn zu mir!"; dann über den Dämon, welchen er „bedroht“ (Terminus technicus für Austreibungen), so dass dieser umgehend aus dem Knaben heruasfährt (Mt 17, 14ff.). Der Hl. Matthäus bietet uns an dieser Stelle einen christologischen Bericht, dessen Ziel es ist, Jesus in einer göttlichen Allmächtigkeit zu präsentieren.

Matthäus betont auf besondere Weise diese Zentralität Christi und die unanfechtbare Souveränität Seiner Person und Seines Werks. In den Wundererzählungen begegnet uns z.B. nicht der anekdotenhafte Stil des Markusevangeliums. Bei Matthäus sind diese Berichte immer telegraphisch und die zentrale Persönlichkeit ist immer Jesus. Er beherrscht die Lage souverän. Keine Krankheit kann Seiner Allmacht widerstehen. Er kommt, sieht, berührt; ein einziger Kontakt mit Seiner Hand oder mit Seinem Gewand genügt: das Fieber verlässt die Schwiieger-